

at det nuværende Folkething i ingen Henseende i denne Retning overgaar sine Forgængere. Det er muligt, at den Præsident, hvis Pres den underkaster sig, er af en anden Natur end tidligere, men jeg betvivler i højeste Grad, at Uafhængigheden er større hos den nuværende Rigsdag, end den har været hos nogen af de foregående, og særlig tror jeg ikke, at det nuværende Folkething eller det nuværende Folkethings Flertal har nogen Grund til ved en Sammenligning med foregående Folkething at hovere over sin særdeles Uafhængighed ligeoverfor Pressens Indflydelse. Som sagt, man maa bestandig erindre, at det kan være andre Præsidenter, fra hvilke Indflydelsen udgaar, men Underkastelsen, Uafhængigheden turde være fuldt saa stor nu som nogensinde tidligere. Forøvrigt er det ikke værd at tale for meget om disse Præsidentforhold; det sjømmer sig nu ikke ret for store Politikere at være saa sensible ligeoverfor Alt, hvad der foregaar i Pressen. Det hører med til Statsmænds Størrelse, at de noget overse, hvad der kommer frem paa dette Omraade. Men dernæst vil det ogsaa være en Kjendsgjerning, som ikke kan være undgaaet Nogens Opmærksomhed, at det ærede Folkething mere og mere udvikler sig i Retning af selv at blive Redaktør. Den Tid, da Redaktører vare Undtagelser i Folkethinget, er forbi; Redaktører ere nu meget talrige i vor Midte, og vi hør tale om denne Klasse med tilbørligt Hensyn. Naar jeg tror jeg, at det ikke er rigtigt at bruge Udtryk som Præsident paa en Tid, hvor ganske vist Præsidentforholdene udvikle sig paa en høist eiendommelig Maade, idet den enkelte Mand ikke engang nøies med at være Leder af eet Organ, men saa at sige er Leder af en hel Klasse af Organer; thi netop igjennem denne Virksomhed viser det sig bedst, at det, som er Opværet, er, ikke at oplyse og veilede, men at føre og kommandere. Leder os derfor lade disse Præsidentforhold ligge og ikke være saa sensible ligeoverfor, hvad der fremkommer derfra, ikke tale saameget om den kjøbenhavnske Præsident, men, boende i Glasbuse, være varfomme med at kaste Sten.

Der er et Par Punkter i Finantsloven, som jeg gjerne vilde sige et Par Ord om, og, skjøndt jeg maa indrømme, at Forholdet er gjort noget vanskeligt derved, at samtlige Vædringsforslag under Et ere stillede under Forhandling, vil jeg dog vove paa at tage disse enkelte Punkter op. Jeg er ikke istand til at sige, fordi jeg ikke har kunnet undersøge det, om det er et hyppig forekommende Præcedens, at saaledes 115 Vædringsforslag plus adskillige andre endda paa en Gang sættes under Forhandling. Det bidrager til at give Forhandlingen en vis afværlende og varierende Karakter; man gaar med Lethed fra Remontehæftene over til Kirken paa Østervold og fra Præsidentgaarden i Sønderomme til Forandringer af Rigsdagens Lokaler og deslige; men om det just egentlig tjener

til Drøftelsen af de enkelte Spørgsmaal og til at klare Behandlingen af dem, turde være tvivlsomt. Smidertid forekommer den ærede Formands Bestemmelse i denne Retning mig at være meget fornuftig og hensigtsmæssig — (Afbrudelse) ja, det er ikke forbudt, at udtale en saadan Anerkjendelse — idet den efter min Opfattelse indeholder den meget rigtige Forudsætning, at det, hvorom Debatten føres ved denne tredie Behandling af Finantsloven, i Virkeligheden meget lidt er de enkelte Forslag — thi derom er saa at sige Beslutningen fattet i Forveien — det er for en ganske væsentlig Del den politiske Side af Sagen, det dreier sig om, men den ligger jo ikke for endnu. Jeg maa nu sige, at Finantsudvalgets Betænkning efterhaanden baade ved anden og tredie Behandling udvikler sig til et meget livligt Repertorium for Underholdning, og naar man klager over Overlæselse fra Regjeringsens Side, saa er det dobbelt beundringsværdigt, at Finantsudvalget kan faae Tid til at skjænte os saadanne interessante Afhandlinger som dem, der nu jevnlige findes i Finantsudvalgets Betænkning. Det er ikke blot den interessante Oplysning om, hvorledes alle Karakterer ere faldne ved en Række af Navigationsexaminer, det er heller ikke den efter den ærede Ordførers Opfattelse mindre værdifulde Beretning fra en Landinspektør om Kanaløbene i Vestjylland, jeg her tænker paa, skjøndt allerede disse to livlige Bidrag fortjene Paaskjønnelse, men det er naalig den interessante videnskabelige Afhandling af Professor Johnstrup om de islandske Vulkaner, ledsaget ikke alene af Kort, men ogsaa af Billeder, som virkelig denne Gang giver Finantsudvalgets Betænkning en noget forskjellig Karakter fra, hvad den har haft tidligere. Den ærede Ordfører har haft den Venlighed, som Professor Johnstrup vistnok meget vil paaskjønne, at erklære denne Afhandling for at være interessant — jeg finder det ligeledes — hvad der ogsaa maa være Professor Johnstrup kjært; men jeg finder rigtigt, at det havde været klogere ikke at trykke den af i Finantsudvalgets Betænkning. Thi i Grunden foreligger jo denne videnskabelige Afhandling nu til Debat her i Salen, og imellem de andre Ting, som det vilde være berettiget at udtale sig om, er ganske vist ogsaa Professor Johnstrups Anskuelse om de vulkaniske Udbrud paa Island. Det vilde være i sin Orden, om vi her gav os til at debattere om, hvorvidt han har Ret i sin Betragtning af dem eller ikke, og efter de vulkaniske Stemninger, som i en eller anden Retning røre sig her i Salen, vilde dette maaske ogsaa være et Thema, der kunde have Krav paa særlig Interesse. Men, som sagt, for Fremtidens Skyld var det vistnok bedst, om saadanne Afhandlinger, mere eller mindre forsynede med Kort og Illustrationer, ikke fik Plads i Udvalgets Betænkning. Vi modtage jo mange særlige Tillæg og maaske kunde det Stof, der saaledes frembydes sig som egnet til Meddelelse,